

mist nink kaemist tahhay, nisamma om ka nore pugā. Kui karri nore mōtsa aetas, sīs tüktiwa ellaja its se päle, nori kasjusid nink wāggewid lehhesid ärratorjata, sest ne omma pehmetese nink maggusa süwwa; ent sest saap mōtsal suur kahjo. Sest ärranärritu pu-kene ei sa omma kasjuga eddesi nink jääw wiggatses eht kuiwaw otsani ärra. Noort kuse eht peddaja mōtsa peat 15 ajjastaiga hoitma enne kui karja sisse lastet, kōiwo nink mu lehhemōtsa 10 ajjastaiga. Ent kui sa suggute ni kōwwa ei jō'wwa hoita, sīs ommete kōnna se eest hoolt, et karri kewwajal, kui kasju weel nore nink pehmetese omma, mōtsa ei sa, ei ka pärran wihma sao, selle et ka sīs össa nink lehhe pehmemba omma nink ellajile ennembe kätte pääsewa. Ellajid ei pea ka lastma liig kōwwa üttele platši pääl wibida eht tühja töttuga nore mōtsa minna, nink kui noor mōts mae kaldal johbus ollema, sīs om parremb karja mätte ülles aija, kui mäest älla, sest muido nemma tällawa paljo nori puid ärra.

Muido om ka mōtsa hoitmisest sedda wajja tähhele panna, et nore pu mitte koombale ei pea ütse töist putma kui ennege pärrameste össa otsadega, kui sa platši päält tahhat nupaljo tullu saia, kui mōtsast eale om lota. Sepärrast peat sa egga ajjastaja säält, kos mōts wāga paksult saisap, neid halwembid puid wäljaragguma; neist ei sa ommete middake, kui nemma ümmun saiswa, nink töiste parrembide puie eest kistwa nemma ilmasjanda rāmmo ma pūnast ärra.

Kes omma ma pääl armastap tiiksuggutsid puid kaswatada, wōip ka pajjo-puiega promi tetta, mes kigeoddawamb om nink kigewāhhembat waiwa tarwitap. Sedda tällitetas seddawārki. Wōtta pajjo saiwid, kolme jalla piuta nink tölli padjuta, leika alt nink päält ots filledaste ärra, te mulku ma sisse nink juska neid ammat poleni mulku, tälla maad

ümbrezōri kōnni nink walla wet päle. Tükti aija pärrast nakkawa saiwā juurt wōtma nink össe nink lehhesid wäljaajjama, et lust om nätta. Kui sa ennege särast pajjo suggu johhut löidma, mes pärras om, sīs sa wōit pajjo puid kigin paigun kaswatada, sest sedda immelikut puud om mitmetsuggu, nink mõnni suggu tahhay pehmet sood, mõnni leppip palja liwaga. Sepärrast pūwwa saiwid särastist pajjopuist saia, mes särastefamma ma pääl kaswawa, kui sinno ma johhup ollewat, kos sa neid tahhat kaswatada. Kui pea pajjo wits juurt wōttap, ollet sa mast mittokōrd tähhelepanduu, kui pajjo-haoga teed pärrandetas; kubbu otsa, mes kōmmagi poolt wäljapaistwa, nakkawa rutto haljendama, kui rattas päle ei puttu. Nidade wōit sa tullulikul wiisil pajjo-puiest heinnele haljast koplaida soetada nink oja weert möda pajjopuid kaswatada. Pajjust saap hāäd wadi nink mu pu-annumide witsu, neide witsust palmitsetas suri nink wāhhembid korwi, mes linan nink muial hā melega östetas, nink kui sul pajjopuud eht haggio tarbis om, sīs ei olle wajja, et sa sepärrast puud mahharaggut, enge sa wōttat egga kolme eht kōwwe ajjastaja pärrast täl ennege pääd otsast ärra nink jättat pu-tehha saisma; se ajjap kewwajal esste jälle päält nori kasjusid paksult wälja, ni et sul sest puust kunnage ennamb pudus ei sa ollema.

Ma tahhas hāmelega sinnoga weel jutto ajjada hao kaswatamisest, valgimōtsast, tarkusest pu-raggumise man, õigest pu-raggumise ajjast, pukande kangutamisest, ütiskuide puie kaswatamisest kesset põldo, halja aia kaswatamisest, mes eshārralikult tallo-mehhel tullulik om, te nupaljo aidhirs ei jō'wwa soetada, kui wajja om, nink mitmist muist mōtsa-kaswatamise asjust, ent aig nink kalendri-ruum om kitsas. Jāab sīs sekōrd jut polilde nink tullega ajjastaja päle, kui Jummal seni weel ellopāwi ān-